

Arrest

nr. 157 388 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn ente handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 1 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 juni 2015 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2012 werd ingediend en op 14.11.2013 werd geactualiseerd door :

M.,A.

ook gekend als: M.A, A. of A.

ook gekend als: M.A, of A.

nationaliteit: Somalië

(...)

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

S.A., H. geboren op 28.08.2006

ook gekend als: S., H.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grand van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ter staving van haar identiteit een schrijven dd. 17.05.2011 van de ambassade van Somalië in België voor waarin wordt gesteld dat het dossier van betrokkene in behandeling zou zijn en dat ze de volgende dag zou worden verwacht om een foto en 40 euro mee te brengen. Vervolgens zou alles herbekeken worden en zou het hopelijk getekend worden indien er geen onvoorziene omstandigheden zouden optreden. Tevens zou de ambassade nog geen paspoorten afleveren. Betrokkene voegt eveneens een attest van Fedasil dd. 14.11.2013 toe waarin wordt gesteld dat Mevrouw op 22.03.2011 een aanvraag tot vrijwillige terugkeer zou hebben ingediend, maar dit niet mogelijk is gezien zij niet in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument en gezien de ambassade van Somalië zou weigeren om een reisdocument aan betrokkene af te leveren.

Tevens legt betrokkene een aangifte van geboorte afgegeven door de Somalische ambassade in België op 27.05.2011 en een Somalische geboorteakte dd. 06.08.1978 + vertaling voor.

Uit de beslissing dd. 03.05.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt evenwel dat er sterke twijfels bestaan omtrent de beweerde nationaliteit van betrokkene:

-Uit voorgaande opmerkingen dient eveneens te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijk leefomgeving. Aangezien u enkel Koranschool zou gevolgd hebben en verklaarde uitsluitend op het eiland Koyama te hebben gewoond. Uit uw foutieve verklaring en ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig van Somalië.”

De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden wanneer iemands identiteit onzeker is (RVV nr. 4.623 nr.10.12.2007). Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden, de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’.

Voor wat betreft de door betrokkene voorgelegde documenten, uit bovenstaande opmerkingen: blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan Mevrouw haar voorgehouden Somalische nationaliteit. Eveneens stelt de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betreffende het schrijven van de ambassade dd. 17.05.2011, dient er het volgende opgemerkt te worden.

Sinds de val van het regime Siad Barre en het begin van de burgeroorlog in 1991 bestaan er geen burgerlijke autoriteiten meer in Somalië die identiteitsdocumenten kunnen afleveren. Bovendien zijn alle bronnen (archieven, registers,...) vernietigd tijdens de burgeroorlog waardoor verificatie via officiële bronnen onmogelijk geworden is. Bij gebrek aan centrale regering worden alle documenten uitgegeven na de val van het regime Siad Barre beschouwd als onofficieel en dus niet geldig. Meer nog, meerdere valse Somalische documenten zijn in omloop zowel in Somalië als zijn buurlanden en kunnen gemakkelijk bekomen worden mits betaling.

Voor wat betreft het attest van Fedasil dd. 14.11.2013, er dient opgemerkt te worden dat er sinds juli 2013 een nieuwe ambassadeur voor Somalië is in België en dat de ambassade LP's (go home travel documents) aflevert.

Voor wat betreft de aangifte van geboorte afgegeven door de Somalische ambassade in België op 27 05 2011 en de Somalische geboortecte dd. 06.08.1978 + vertaling- deze documenten kunnen eveneens niet door onze diensten worden aanvaard als identiteitsdocumenten. Alhoewel een geboortecte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboortecte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van geldige verschooning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, ts de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld."

1.3. Op 1 juni 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"BEVEL DM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*Mevrouw, die verklaart te heten:
(...)*

*beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als:
(...)
+ minderjarig kind:
S.A., H. (...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich te begeven
30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die worden gestoeld op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Dit dringt zich in casu op, ook al betreft het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, te meer

daar er een tijdspanne van afgerond vier jaar ligt tussen het bevel om het grondgebied te verlaten van maart 2011 waarnaar de verwerende partij verwijst in haar nota en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, waarin de persoonlijke situatie kan veranderen. Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief inzake artikel 8 EVRM kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermog in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Zij voert aan dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft begaan.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Doordat verweerster oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (hierna vreemdelingenwet), onontvankelijk is.

Terwijl zij rekening had moeten houden met de juiste inhoud en een juiste draagwijdte had dienen te geven aan het begrip “onmogelijkheid om een vereist identiteitsdocument te verwerven in BELGIE”

Zodat zij de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet wel degelijk ontvankelijk had moeten verklaren en de aangevochten beslissing derhalve nietig is.

Toelichting

De in casu bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de eerste paragraaf van deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in BELGIE worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in BELGIE, op geldige wijze aantoont.”

Alvorens een machtiging tot verblijf ten gronde kan behandeld worden, dient verwerende partij, gelet op voormelde wetsbepaling, na te gaan of de aanvraag op een ontvankelijke wijze werd ingediend.

Verwerende partij dient derhalve te verifiëren of de aanvrager over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden werden aangevoerd.

Verzoekster erkent dat uit de voorbereidende werken van de wet waarbij artikel 9bis in de Vreemdelingenwet wordt ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005 -2006, nr. 2478/001,33) blijkt, dat onder identiteitsdocument in de zin van voormelde bepaling "een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel" bedoeld wordt en dat een doorlaatbewijs een gelijkgestelde reistitel is.

Een dergelijk document moet een vreemdeling immers toelaten om, bij gebreke aan een paspoort, de grenzen te overschrijden teneinde terug te keren naar zijnland van herkomst, wat impliceert dat het, net zoals een paspoort, alle noodzakelijke identiteitsgegevens dient te bevatten en moet toelaten vast te stellen dat de houder van het document en de persoon op wie het document betrekking heeft één en dezelfde persoon zijn.

Verzoekster is formeel daar waar zij stelt dat zij en haar zoontje de Somalische nationaliteit hebben, gegeven welke onomstreden wordt bevestigd door de geboorte akte van verzoekster (originele van 1979, alsmede document via de ambassade en door de vereniging voor Somalische en Belgische Integratie .

Deze stukken werden overgemaakt aan verwerende partij n.a.v. de aanvraag om machtiging tot verblijf en zijn aan deze bekend.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge duidelijk zijn dat, nadat de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.03.2011 besliste om de tweede asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen, zij op 22.03.2011 bij FEDASIL intekende voor een vrijwillige terugkeer.

FEDASIL, het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers, is een instelling van openbaar nut die werd opgericht door de programmawet van 19 juli 2001 en operationeel is sinds mei 2002.

Sinds oktober 2014 staat FEDASIL onder het toezicht van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer Theo FRANCKEN.

FEDASIL coördineert onder meer de verschillende vrijwilligeterugkeerprogramma's.

Voor verzoekster is het evenwel onmogelijk om terug te keren omdat de ambassade van SOMALIE in BELGIE niet de nodige documenten voor een terugkeer aflevert.

Dit wordt hic et nunc nogmaals bevestigd door de beslissing van FEDASIL van 11.05.2015 waarbij aan verzoekster verdere materiële hulp werd toegestaan (zie : stuk 4).

Verzoekster meent dienaangaande terecht te mogen stellen dat verwerende partij niet, enerzijds kan stellen dat er een onmogelijkheid bestaat in hoofde van verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst (sic de beslissing van FEDASIL dd. 11.05.2015) en, anderzijds, dat de Somalische Ambassade sinds juli 2013 LP's go home travel documents zou afleveren, wat in se evenzeer een identiteitsdocument is in de van artikel 9 bis VW en welke verzoekster in principe zou moeten kunnen bekomen .

Deze stelling is dan ook kennelijk onredelijk te noemen in hoofde van verwerende partij welke een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt !

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, *“ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980”* luidde als volgt:

“Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

3.4. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en *“dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is”* en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

3.5. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Onder het kopje *“II.1. Identiteitsdocument”* kan het volgende gelezen worden, *“Verzoekster is niet in het bezit van een identiteitskaart of paspoort. Verzoekster heeft aan de Ambassade van Somalië in België een paspoort aangevraagd, doch deze stelt dit niet af te geven-zie stuk 1. Verzoekster is dan ook in de onmogelijkheid om een identiteitskaart of paspoort voor te leggen. Wel legt verzoekster onder stukken 2 en 3 respectievelijk een verklaring van geboorte van de ambassade en een Somalisch geboortecertificaat + vertaling voor”*.

3.6. Verzoekster erkent in haar verzoekschrift *“dat uit de voorbereidende werken van de wet waarbij artikel 9bis in de Vreemdelingenwet wordt ingevoerd (Parl.St. Kamer 2005 -2006, nr. 2478/001,33) blijkt, dat onder identiteitsdocument in de zin van voormelde bepaling “een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel” bedoeld wordt en dat een doorlaatbewijs een gelijkgestelde reistitel is.”* Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar overtuiging dat haar nationaliteit en die van haar zontje worden bevestigd door haar geboorteakte (stuk 3 gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag). Dezelfde vaststelling geldt voor stuk 2 gevoegd bij deze aanvraag (verklaring van geboorte, afgegeven door de Somalische ambassade in België op 27 mei 2011). De eerste bestreden beslissing stelt dienaangaande terecht: *“Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).”* Daar komt nog bij dat de eerste bestreden beslissing stelt: *“Uit de beslissing dd. 03.05.2010 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt evenwel dat er sterke twijfels bestaan omtrent de beweerdde nationaliteit van betrokkene:-Uit voorgaande opmerkingen dient eveneens te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijk leefomgeving aangezien u enkel Koranschool zou gevolgd hebben en verklaarde uitsluitend op het eiland Koyama te hebben gewoond. Uit uw foutieve verklaring en ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig van Somalië.”* Verzoekster kan dit alles niet aan het wankelen brengen door formeel te bevestigen dat zij en haar zontje wel degelijke de Somalische nationaliteit hebben en door opnieuw te verwijzen naar de stukken die zij heeft ingediend ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar een *“document via de ambassade en door de vereniging voor Somalische en Belgische Integratie”* en de Raad ervan uitgaat dat verzoekster bedoelt te verwijzen naar stuk 6 gevoegd bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag, ziet de Raad niet in hoe een attest van de vzw SOBSI die tot doel heeft de Somalische gemeenschap in België te helpen integreren in de Belgische samenleving kan dienen als bewijs van de Somalische nationaliteit van verzoekster en haar zoon in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekster vulde blijkens het administratief dossier haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag aan op 14 november 2013. Ze diende onder meer een document in, opgesteld op 14 november 2013 door J.C., consulent vrijwillige terugkeer van Fedasil. Deze verklaart hierin het volgende: *“Mevrouw M.A.A. (...)*

heeft op 22/03/2011 een aanvraag voor vrijwillige terugkeer ingediend bij onze diensten. Aangezien mevrouw M.A. niet in het bezit was van een geldig reisdocument, en omdat de ambassade van Somalië weigert om een reisdocument voor betrokkene af te leveren, is de realisatie van die aanvraag niet mogelijk". De eerste bestreden beslissing stelt hieromtrent, "Voor wat betreft het attest van Fedasil dd. 14.11.2013, er dient opgemerkt te worden dat er sinds juli 2013 een nieuwe ambassadeur voor Somalië is in België en dat de ambassade LP's (go home travel documents) aflevert." Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de betrokken ambassadeur geen paspoorten aflevert, maar wel "go home travel documents". Verzoekster brengt niets in tegen de voormelde vaststelling in de eerste bestreden beslissing. Zij kan dit niet aan het wankelen brengen door te herinneren aan het document van Fedasil dat ze heeft overgemaakt en het takenpakket van deze instelling te benadrukken alsmede het gegeven dat deze instelling onder het toezicht staat van staatssecretaris Francken. De Raad benadrukt dat Fedasil niet de verwerende partij is en dat het enkel de gemachtigde van de staatssecretaris is die een beslissing kan vellen over een aanvraag om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster ontwaart dan ook tevergeefs een tegenstrijdigheid in de eerste bestreden beslissing wanneer ze verwijst naar het hierboven bedoelde document van Fedasil en vaststelt dat de nieuwe ambassadeur voor Somalië "go home travel documents" aflevert sedert juli 2013.

3.8. Verzoekster brengt ten slotte niets in concreto in tegen volgende vaststelling in de eerste bestreden beslissing: *"Betreffende het schrijven van de ambassade dd. 17.05.2011, dient er het volgende opgemerkt te worden. Sinds de val van het regime Siad Barre en het begin van de burgeroorlog in 1991 bestaan er geen burgerlijke autoriteiten meer in Somalië die identiteitsdocumenten kunnen afleveren. Bovendien zijn alle bronnen (archieven, registers,...) vernietigd tijdens de burgeroorlog waardoor verificatie via officiële bronnen onmogelijk geworden is. Bij gebrek aan centrale regering worden alle documenten uitgegeven na de val van het regime Siad Barre beschouwd als onofficieel en dus niet geldig. Meer nog, meerdere valse Somalische documenten zijn in omloop zowel in Somalië als zijn buurlanden en kunnen gemakkelijk bekomen worden mits betaling."* Dit motief blijft dan ook overeind.

3.9. Concluderend kan worden gesteld dat verzoekster niet aantoont dat de beoordeling van de verwerende partij *"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006"* strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kennelijk onredelijk is of getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In haar tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht dit middel als volgt toe:

"Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden en gegevens in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen, alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Verweerster meende de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te moeten verklaren.

Voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid gebeurde op basis van een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Uit de beslissing van verweerster blijkt geenszins dat zij haar besluit heeft genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens (cfr eerste middel)

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

3.11. Het betoog bevat overwegend theoretische beschouwingen inzake de zorgvuldigheidsplicht. Waar verzoekster nog opwerpt, *"Voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid gebeurde op basis van een eerder summier en gestandaardiseerde analyse van de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden"*, dient de Raad op te werpen dat verzoekster er volledig aan voorbijgaat dat de eerste bestreden beslissing niet toekomt aan de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, zodat dient te worden geconcludeerd dat verzoeksters kritiek niet de eerste bestreden beslissing betreft. Waar ze voor het overige nog verwijst naar het eerste middel, volstaat het te verwijzen naar de bespreking ervan.

Het tweede middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3.12. In haar derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Zij geeft de volgende toelichting:

"Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Zoals reeds gesteld verblijft verzoekster en haar zoontje reeds sedert eind 2009 – begin 2010 op onafgebroken wijze op het grondgebied van het Rijk.

VANDE LANOTTE stelt dat een van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM, het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nrs. 640 en 649).

Hij specificeert als volgt: "Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter niet onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy" (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel.

Het is niet aan de Belgische administratieve overheid om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu “privé-leven” expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoekster meent dan ook in elk geval beroep te kunnen doen op artikel 8 EVRM.

Immers verblijft zij , al sedert eind 2009 –begin 2010 ononderbroken op Belgisch grondgebied .

Alle sociale banden in het land van herkomst zijn definitief doorgeknipt met dit lange verblijf.

In BELGIE daarentegen hebben verzoekers duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Het zoontje van verzoekster gaat alhier naar school sedert september 2010 en heeft heden het derde leer jaar beëindigd.

Verzoekers kunnen niet langer gezien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap.

Verzoekers verwijzen dienaangaande expliciet naar hetgeen supra reeds werd ingesteld nopens hun integratie.

Door nu geen rekening te houden met de prangende humanitaire situatie waarin verzoekers zich wel degelijk bevinden, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Schending welke evenwel niet de legaliteits, legitimiteits en proportionaliteitstoets doorstaat.

De schending staat immers op geen enkel ogenblik in verhouding van het nagestreefde doel (RvS 25 september 1996, nr. 61.972, RDE1996).

Het middel is dan ook gegrond.”

3.13. Verzoeksters verblijf in het Rijk wordt gekenmerkt door een precair verblijf sedert 2010 in het kader van precaire asielprocedures en een precaire procedure 9bis. De bindingen met België die zij en haar zoontje sedert hun aankomst in België zouden hebben ontwikkeld tijdens hun precair verblijf alhier, via het aangaan van vriendschapsrelaties en door het schoollopen, zijn niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor hun privéleven, dat zich aandient als een fait accompli, de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande het verblijf toe te staan.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA